

Nơi nào? Con nhái

Con bé quay lại nguyệt đài rồi quay sang đếm bước chân mình, con đường hôm nay thật đẹp, nắng trên cao chiếu xuống len lỏi qua những kẽ lá rồi buông mình xuống mặt đường tạo thành những chòm ánh sáng lung linh theo gió. Vài con bướm vàng chập chờn bay trên những tàng cây, bướm thật nhiều, toàn cả màu vàng, không hiểu chúng ở đâu bay về từng đàn tụ họp trên những khóm cây xanh trông như những chiếc lá vàng tung bay trong gió.

Tâm vẫn chân theo con bé, thỉnh - thoảng lại bắt gặp vẻ luống cuống của con bé và những cái liếc mắt nhìn trộm thật vội vàng. Con bé ôm cặp trước ngực bước đều, Tâm vẫn theo con bé, nhìn đôi gót chân hồng hồng xinh xinh của con bé

mà nhớ đến một bài hát của Phạm-Duy và mỉm cười. "Em đi dịu dàng, bờ vai em nhỏ chim non lè đường nằm im dấu mỏ, a n h theo..."

Những âm điệu thật dễ thương, Tâm chưa thấy khi nào mình yêu bản nhạc này như bây giờ. Lời hát vang vang lời lẽ nồng nàn. Tâm hát khế bài hát rồi bỏ dở nửa chừng.

Con bé đi loanh quanh qua những con đường trong phố, hình như nó biết được ý định của Tâm, nó quyết không để cho Tâm biết nhà. Một ý định trên con bé nhen nhúm trong đầu, Tâm đi chậm lại như muốn bỏ cuộc, mắt con bé sáng lên một cách kiêu ngạo, nó bước nhanh và rẽ sang con phố khác. Tâm vẫn âm thầm đi theo, đến khi con bé đẩy cửa bước vào thì nó chợt thấy bóng Tâm ở đầu phố, con bé xấu hổ ôm cặp chạy vội vào nhà. Tâm mỉm cười "Thua rồi nhé cô bé".

Nhà cô bé thật đẹp, cổng rào có giàn hoa giấy hồng bao quanh, vài chậu cúc vàng, một chiếc xích đu đặt dưới bóng mát của cây vú sữa sai trái, thấp thoáng sau vòm cửa kính Tâm thấy đôi mắt vừa tinh nghịch vừa tò mò của cô bé như thăm báo : "Ánh chàng vô duyên".

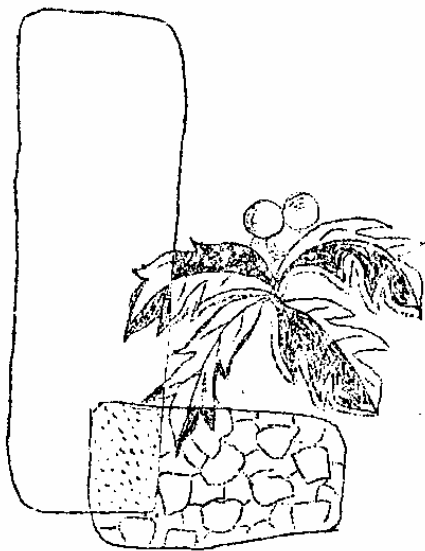
Tâm cúi đầu đi thật chậm, vài chiếc lá rơi xuống vào tóc nhưng Tâm để yên không buồn với tay lên gỡ. Vài tiếng cười khúc khích nổi lên ở phía sau. Tâm quay lại và bắt gặp những đôi mắt nghịch ngợm của vài cô nữ-sinh làm cho Tâm nhớ đến Hoàng nhiều hơn, Tâm nhớ đến đôi mắt tinh nghịch của cô bé, nụ cười của Hoàng mỗi lần Tâm đến chơi.

Hoàng thường hay cười vu-vơ, nụ cười làm cho Hoàng có vẻ hồn nhiên. Có lẽ Hoàng chưa biết buồn, chưa biết nhớ, chưa biết suy tư mơ mộng xa vời là gì, phải không Hoàng.

Bây giờ trên cái thị trấn nhỏ bé này không còn bóng dáng Hoàng nữa. Hôm

tiên đưa Hoàng đi anh cảm thấy mất Hoàng thật sự. Hoàng đến với anh rồi xa thật mau, khoảng thời gian thật ngắn ngủi nhưng nó đã để lại cho anh, cho Hoàng biết bao kỷ-niệm êm đềm cũ.

Hoàng ạ ! thành-

phố của Hoàng xa quá, anh chẳng biết bao giờ mình mới gặp lại nhau. Con đường ngày xưa anh và Hoàng đã đi, con đường với hàng cây cao vút, với những đàn bướm vàng, với những chiếc lá rơi mà ta đã đi bên nhau.

Bây giờ một mình đi trên con đường cũ để nhớ lại kỷ-niệm xưa anh mới cảm thấy mình thật cô-đơn. Hạnh - phúc như chùm trái chua xa tâm anh với, như những bọt nước vỡ tan khi chạm vào tay anh. Hạnh-phúc đã tan nhưng hương vị tình-yêu mà em dành cho anh vẫn trường tồn vẫn rất rào như thuở vừa nhập cuộc.

◦ NGHĨ-TRÍ

- 11_a -

